

“Odpusťte, don Pedro, že jsem hned na to nepamatovala abych vám vzdala své díky. Vy jste nám prokázal všem velkou službu, a přinesl jste nám všem takovou oběť, že ani nemám slov, abych vám mohla naši vděčnost projevit.”

“Tedy jí musíte projevit skutkem, když vám k tomu slova nedostačují,” usmál se Pedro. “Jen trochu přemýšlejte, paní hraběnko, snad vás přeče ještě něco napadne, co by bylo pro mne skvělou odměnou za tu službu, kterou nazýváte obětí.”

Tato něžná upomínka na její slib byla příčinou, že se hraběnka silně zarděla a že v prvním okamžiku ani nevěděla, co mu má na to odpovědět.

“My máme spolu mnoho co mluvit, don Pedro,” pravila za chvíli. “Posaďte se a vyslechněte mne klidně.”

“Co to má být?” tázal se Pedro, v němž se počalo budit neblahé tušení. “Vy mne tím lekáte, paní hraběnko, a já se již počínám strachem třásti.”

“A já se již strachem třesu,” odpověděla hraběnka nutíc se k úsměvu. “Ale promluvme spolu o tom, co jsem vám chtěla říci.”

Pedro se posadil naproti hraběnce do křesla a čekal s napnutou zvědavostí, co bude hraběnka mluvit.

Ale zdálo se, jako by teprv přemýšlela, jakými slovy mu to má říci, i bylo na ní pozorovati velkou rozpačitost.

Teprv po delší přestávce se jala zase slova a pravila:

“Co byste dělal, don Pedro, kdybyste byl osudem pronásledován a kdyby vám hrozilo nebezpečí, že ztratíte to, co je vám nejdražšího?”

“Ta otázka je mi trochu nesrozumitelná,” pravil Pedro. “Zdá se ovšem, že je na ni odpověď docela lehká, ale já vám ji přeče tak zkrátka nedám, a sice již také proto, poněvadž si můžete na tu otázku sama snadno odpovědět.”

“Jen mi na ni odpovězte vy, — a já vás za to prosím!” zvolala hraběnka prosebným hlasem.

“Nuže tedy — já bych to hleděl zachránit co jest mi nejdražšího a sice za každou cenu,” odpověděl Pedro, na chvíli se zamysliv.

“Za každou cenu, — to jsem chtěla slyšet. V takovém případě se nesmí člověk na žádnou stranu ohlížeti, když mu jde o to, aby to zachránil, co jest mu nejdražšího. Vy jste tu věc docela dobře pojal a ocenil, don Pedro, a proto se vám musím přiznati, že jsem se tenkrát také na žádnou stranu neohlédala, když hrozilo Bohumilovi to velké nebezpečí. — Já jsem vám tenkrát přislíbila, don Pedro,” mluvila hraběnka dále, jevíc na sobě velké rozčilení, “že vám dám za odměnu své srdce i svou ruku, pakli Kaminskiho z toho nebezpečí vysvobodíte, — ale to jsem přislíbila s tím úmyslem, že vám ten slib nesplním, neboť jsem věděla, že mi to nebude možným.”

Pedro prehlivě vyskočil, vyvalil na hraběnku oči, jako by ani svému vlastnímu sluchu nevěřil a zvolal za chvíli zajímavým hlasem:

“Je to pravda, hraběnko, co jste mi nyní řekla? Prosím vás, řekněte, že to pravda není!”

“Já jsem to řekla zcela do opravdy,” odpověděla hraběnka rozhodným tonem, — “a nyní vám to musím ještě jednou opakovati, ačkoli vím, že mne proto budete mít v opovržení. Nazvete mé jednání třebaš podvodem, pak-li chcete, já od vás přijmu každou urážku, neboť jest můj účel dosažen. — Vy jste svému slibu dostal,” mluvila za chvíli zase dále, “ale já mu dostati nemohu, poněvadž vás nemiluju.”

“Tedy není pro mne žádné naděje?”

“Žádné!” odpověděla hraběnka. “Já vás milovat nemohu, poněvadž patří mé srdce jinému!”

“Ty zmije ošemetná!” vzkřikl Pedro uchvácen hněvem, “ale toho budeš pykati, že jsi mne tak hanebně oklamala a já ti ukážu, že nesmí člověk ani tenkrát na nikoho se ohlídati, když chce vykonat svou pomstu.”

“Don Pedro, vy mne chcete usmrtit!” zvolala hraběnka zděsivši se hrozného výrazu Pedrova obličej.

“Ne,” odpověděl Pedro, — “smrt není pro tebe žádným trestem, — ale já zničím toho, kteréhož jsem zachránil.”

“Pedro!” zvolala hraběnka v smrtelných úzkostech, — “ustáňte již, — já si vás vezmu!”

“Abys mne pak oklamala, jako si mi to udělala již jednou!” zvolal Pedro popuzen. “Já ti již nevěřím, a vůbec nebudu od nynějška již nikomu věřiti než sám sobě. Zůstaň tedy na živu, ty zrádná ošemetnice, ale to ti přísahám, že přijdeš o všechno, co miluješ, a že budeš tak nešťastna, jako jsem já!”

“Smilujte se!” zvolala hraběnka úzkostlivě.

“Vždyť ti nic nedělám,” mluvil Pedro dále. “Říkává se ovšem, že mohou slova srdce zraniti jako ostré dýky, ale tvoje srdce jest obrněné. Ty nemáš cit pro nic jiného, než sama pro sebe. Běda mně, že jsi mne přivedla do takového bídného stavu, že jsi mne svrhla s výše

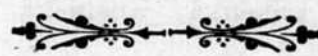
mé naděje tak náhle do propasti. Já to na sobě cítím, že tu bolest nikdy v sobě nepřekonám.”

“Prosím vás, don Pedro, odpusťte mi!” zvolala hraběnka, jsouc Pedrovou vášní mocně dajata. “Já jsem se proti vám těžce provinila a budu toho do smrti želeť. Vezměte si mne, já budu vaší otrokyní.”

“To říkáš jen proto, aby se jemu nic nestalo,” usmál se Pedro potupně. “Vidíš, jak jsem tě trefil! Ale buď jistá, že neopominu ničeho, čím bych tě mohl co nejvíce zarmoutiti, neboť jsem si pevně umínil, že tě budu tak dlouho trápit, až se umoříš. Ale dříve musím odbýt jeho — tvého Bohumila. On je zde v domě, ale jinak se odsud nedostane, než v průvodu ruské stráže. Já se pomstím na něm i na všech, kteří jsou ti blízcí.”

Když byl Pedro tuto hrozbu zuřivým hlasem vyslovil, odešel z pokoje, nemaje docela žádného citu pro hraběnku Rosinskou, jež počala uleknutím a strachem omdlévat.

KONEC SVAZKU DRUHÉHO.

Díl třetí.

KAPITOLA I.

Těžké loučení.

Od těch událostí, o nichž jsme v poslední kapitole vypravovali, minulo již několik dní.

Nyní se musíme zase vrátit do katova obydlí, poněvadž se tam dějí věci, které jsou velmi důležité a zajímavé.

Na tomto dvorci není pozorovat z venku docela žádné změny, neboť byl pokus loupežníka Aleše zmařen, kterýž jej chtěl zapáliti; ale uvnitř se staly zatím velké změny.

Pokoj katovy dcery Marie byl zařízen za byt pro knížete Kazimíra Dragomirského, kterýž se v tom domě již od oncho osudného večera nalezal, když bylo to spiknutí vyzraženo.

Pro mladého knížete byl tento dům bezpečným útlukem, neboť nikoho nenapadla myšlenka, že by se tam mohl zdržovati, a kdežto ruské četnictvo a policie, kteří po něm pátrali, všechny zámky polských šlechticů prohledávali, kteří byli v podezření, že jsou také účastníky toho spiknutí, seděl mladý kníže Kazimír docela klidně nedaleko Varšavy a poslouchal líbezné zvuky, kteréž Marie na pianě vyluzovala.

Tato spanilá dívka hrála nejprve jednu z oněch melancholických národních písní polského lidu, kterouž venkovské obyvatelstvo obyčejně zpívá, a hned na to zahrála nějakou bouřlivou válečnou píseň.

Kníže Kazimír seděl zamýšlen a z hrudi se mu vydral častěji hluboký vzdech.

Konečně přestala Marie hráti, mladý kníže se vytrhl ze své zádušnosti a pravil, upíraje na Marii něžný pohled:

“Marie ty musíš být rovněž tak nešťastná jako já, poněvadž tě vidím častěji zamýšlenou. Ale já si již mohu pomysliti co tě rmoutí.”

“Snad myslíte, že na mně lpe kletba mého rodu?” tázala se Marie, — “a děsíte se toho, když si pomyslíte, že jsem katova dcera, a že se mne rovněž jako jeho každý štítí.”

“To si právě nemyslím, Marie,” odpověděl Kazimír. “Tobě na tom nemůže mnoho záležeti, zdali tě mají lidé v opovržení anebo ne, poněvadž jsi to ničím nezasloužila, ale to tě přeče musí rmoutit, když vidíš, jak jiní lidé žijí.”

“Já to nevidím,” usmála se dívka, “neboť přijdu jen málo kdy ven — mezi jiné lidi — a považuju naši zahradu za svou říši.”

“Ty pravíš, že přijdeš jen málo kdy mezi lidi, a tomuto domu se každý vyhýbá: jak je to tedy možným, že jsi se tak vzdělala, a že umíš tak krásně hrát! Kdo tě tomu naučil?”

“Tento zde,” pravila Marie a ukázala na podobiznu muže, o nž jsme se již jednou zmínili. “On se zde u mého otce nějaký čas skrýval a od toho jsem se všemu naučila, co vůbec vím a umím.”

“Kdo to byl?” tázal se kníže Kazimír.

“Já ho nazývala ujcem.”

“Ujcem?” opakoval Kazimír zamýšlen. “On by mohl býti spíše tvým otcem, poněvadž je k tobě velice podoběn.”

“Ano, to se říká a já to také vidím,” odpověděla Marie. “Byl to velmi dobrý a hodný člověk a jeho řeč byla tak upřímná a srdečná, že se tomu divím, jak mu mohl být nepřitelem a jak mohl naň jeho vlastní otec vynést kletbu.”